

IGOR ARMAS:

"Publiken gör mig ännu mer taggad"

Igor Armas i matchen mot Djurgårdens IF, 20/4 2009. Foto: © Hasse Fridén

Stämningen är på topp i ett nystartande Hammarby under ett träningspass nere på sommaridylliska Årsta IP. En av de allra gladaste spelarna i truppen är mittbacken och nyförvärvet Igor Armas.

Trots att Igor knappt kan ett ord på svenska, och bara hjälplig engelska, befinner sig 21-åriga moldaven ofta i händelsernas centrum.

De övriga spelarna är inte sena att skoja med sin oförstående lagkamrat.

– Snygg tröja Igor, var har du köpt den?, frågar David Johansson medan Igor själv bara ler utan att fatta ett ord.

Men så fort han går ut på en fotbollsplan så fattar Igor Armas desto mer. På mindre än ett halvår har han redan blivit något av en kulthjälte i Bajenland.

– Jag är väldigt glad över att spela i Hammarby. Det är ett bra kollektiv och ett skönt lag med många unga spelare, säger Igor Armas till Supportrarnas matchprogram.

Igor berättar att han älskar Stockholm och framförallt Södermalm.

– Vet du var Medborgarplatsen ligger?, frågar han intresserat och pratar glatt om alla ställen däromkring som han gillar.

Igor Armas föddes 1987. Vid sju års ålder började han spela fotboll, och när han var nitton tog han steget upp till högsta ligan och landets näst största lag FC Zimbru. När han kom till Bajen i vintras blev han nästan omedelbart en publikfavorit för sin modiga och självuppoftande spelstil. Redan i försäsongsmatchen mot Örebro på Stadshagen

"I WILL KILL YOU AFTER THE GAME..."

Igor Armas i matchen mot AIK, 28/5 2009.
Foto: © Hasse Fridén

blev han hyllad med egna ramsor av ett tusental Bajenfans.

– Det kändes stort. Jag fick sån här... gåshud.

Och Igor skulle komma att få gåshud fler gånger i Bajensammanhang.

När han berättar om hur det var att stå i spelargången inför hemmapremiären mot Gefle är det faktiskt nästan så att jag själv får gåshud också, bara av att se honom.

– Puh! Det var sjukt. Jag har aldrig varit med om något liknande. Jag har spelat landskamper mot Grekland inför 40 000 personer, men 12 000 på Söderstadion var något mycket större. Det är fantastiska fans i Hammarby, säger Igor.

En annan gång som Igor upplevde starka känslor på Söderstadion var under hemmamatchen mot Malmö FF, när hela klacken skanderade "IGOR ARMAS – I WILL KILL YOU!". Bakgrunden till ramsan är välkänd vid det här laget. När Bajen mötte Örebro borta veckan innan störde sig Igor på en ihärdig mittback i motståndarlaget och ska ha sagt "I will kill you after the game". Något som kvällspressen genast gjorde stor sak av.

När jag tar upp saken med Igor skruvar han lite på sig först.

– Det där är inget jag vill prata om egentligen. Men efter att vi snackat lite blir han mer öppen igen. Han menar att det är sånt som sägs i nästan varenda match – och att hårda ord tillhör spelet lite grann.

Igor frågar Supportrarnas matchprogram;

– Vet du var Medborgarplatsen ligger?

– Men när hela publiken skrek det där i matchen efter blev jag jättetaggad att spela ännu hårdare och bättre.

Under sommaruppehållet har en ny mittback tillkommit i Bajentruppen i och med hemvändarsonen Patrik Gerrbrand. Men Igor räds inte konkurrensen alls.

– Ah, Totte. Ja, det är bara roligt. Den som jobbar hårdast och är bäst får spela matcherna. Det är bara kul med konkurrens.

Han menar också att det är viktigt med lite fler äldre spelare i laget.

– Ja, de lär oss yngre väldigt mycket. Såna som Mikkell, Fredrik Söderström och Lolo har varit väldigt viktiga för att lära oss andra.

Det märks att Igor trivs i Bajen. När han nyligen var hemma i Moldavien för att spela VM-kval så bad han materialförvaltaren Danne om en matchtröja att ta med hem. Som tack för hjälpen kom Igor tillbaka med en stor påse med presenter i form av choklad, godis och moldaviskt vin i speciell flaska. Det är sån han är Igor Armas. En hårt kämpande mittback, en kulthjälte, men också en gentleman och god vän.

När jag frågar vilka i laget han brukar hänga med på fritiden kommer svaret direkt:

– Nathan och Haris. Vi brukar kolla på film, snacka, äta mat ute på restauranger, men inga tv-spel eller så. Och så har jag varit och fiskat med Castro och Rami nere vid Ramis hus. Jag fick fyra stora fiskar, men de gick tydligen inte att äta. I Moldavien hade vi ätit dem, men här säger de att de inte smakar så gott.

Halvtimmen senare, när jag tackar för intervjun och ska gå, frågar Igor mig.

– Ska du skriva om mina vänner, Haris och Nathan? Det måste du lova att göra.

Gustav Gelin